

Β. Διάταγμα χρηρογῶν εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῆς τομῆς τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ τὴν ἀδειαν νὰ κατασκευάσῃ καὶ συντηρῇ ἰδίᾳ αὐτῆς δαπάνη τηλεγραφικὴν γραμμὴν μεταξύ τῶν ἐπὶ τῶν ἐργασίων τῆς τομῆς γραφείων τῆς καὶ Κορίνθου, ἀπολήγουσαν εἰς τὸ ἐκεῖ τηλεγραφεῖον τῆς κυβερνήσεως, καὶ συναπτομένην δι' αὐτοῦ μετὰ τοῦ συμπλέγματος τοῦ κράτους, πρὸς ταχυτέραν μεταβίβασιν τῶν προωρισμένων δι' αὐτὴν, καὶ ἀποστελλομένων παρ' αὐτῆς ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν τηλεγραφημάτων.

Τηλέφωνον δὲ συνέστη πρό τινων μνηῶν μεταξύ τοῦ γραφείου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν γραφείων τοῦ Ναυστάθμου ἐν Ἀράβῃ τῆς Σαλαμίνας. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἰδιωτικὸν τηλεφῶνον τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας τῶν μεταλλουργειῶν Λαυρείου, μεταξύ τοῦ Λαυρείου καὶ τῆς Καμαρίτζης, καθὼς καὶ μεταξύ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀνακτόρων καὶ τοῦ Τατοῦου.

Κατὰ τὸν ὑποβληθέντα εἰς τὴν Βουλὴν προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους τοῦ 1883 τὰ ἐξοδα τῆς τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας προϋπελογίσθησαν εἰς δραχμάς νέας 1,494,180, τὰ δ' ἐσοδα εἰς δρ. ν. 1,220,000. Τὸ προσωπικὸν δ' ἐν γένει ἀποτελεῖται ἐξ 734 ὑπαλλήλων, κατὰ τὸν ἐξῆς πίνακα.

Προσωπικὸν διευθύνσεως.

Διευθυντῆς	1
Γραφεὺς ἀ. τάξ.	1
Κλητῆρ	1

Προσωπικὸν Τηλεγραφείων.

ὑποδιευθύνται	15
Τηλεγραφεῖται ἀ. τάξεως	30
» β' »	70
Βοηθοὶ α' »	120
» β' »	75

Κλητῆρ τῆς κεντρικῆς ἀποθήκης τοῦ ὕλικου

Διανομεῖς α' τάξεως	75
» β' »	35
» γ' »	85
Φύλακες ἐπιπποὶ	80
» πεζοὶ	145

Ἰκανῶς περιέργοι καὶ διδακτικώταται θὰ ἦσαν αἱ σημειώσεις περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ δήμους καὶ ἐπαρχίας, τῶν πεμφθέντων καὶ ληφθέντων τηλεγραφημάτων, ἐσωτερικῶν τε καὶ ἐξωτερικῶν, μετὰ συγκριτικοῦ πίνακος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῶν ἐπαρχιῶν. Ὡσαύτως περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλιόμετρων τῶν τε συρμάτων, καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἑναερίων καὶ ὑποβρυχίων γραμμῶν, περὶ τῆς δαπάνης, καὶ τῶν εἰσπράξεων, τοῦ τρόπου τῆς ὑπηρεσίας, περὶ τοῦ ἐν χρήσει τηλεγραφικοῦ συστήματος, περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑπηρεσίας, τῆς διανομῆς τῶν τηλεγραφημάτων, περὶ τῶν τάξεων τῶν διαφόρων

τηλεγραφείων, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στύλων καὶ μωνιτρῶν, καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων τῶν τηλεγραφεῖων. Ἀλλὰ περὶ τούτων, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ γράψωμεν, μὴ ἔχοντες δεδημοσιευμένας προσφότους πληροφορίας. Ἡ τελευταία, σύντομος καὶ αὐτη, στατιστικὴ, ἡ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν τηλεγραφικοῦ τμήματος, ἐγένετο τῷ 1876, ὅτε τὰ τηλεγραφεῖα τοῦ Κράτους ἦσαν 60, ἔκτοτε οὐδεμία ἐκτενῆς δημοσίευσις ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰανουαρίου 1883. Α. ΜΗΤΑΠΑΚΗΣ.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ Α. Υ. ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

τοῦ Μαυροβουνίου.

Κατὰ τὴν μικρὰν μου διατριβὴν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Αὐστριακῆς Κροατίας Ἀγράμῃ, ἐσχέτισθην πρὸς τινὰ νέον Κροάτην ζωγράφον, δνόματι Κικερῆζην. Ἐλθὼν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸν εὔρον σχεδιάζοντα ἱστορικὴν εἰκόνα ἐντὸς μικροῦ ἐργαστηρίου φιλοκάλως κεκοσμημένου δι' ὀπλων μαυροβουνίων καὶ ἀνατολικῶν ταπήτων. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἐκρέμαντο πινακογραφίαι τινὲς ἐξαιρετοὶ καὶ προσωπογραφίαι ἐμφαίνονται χεῖρα ἀσφαλῆ, καὶ ἐξέχουσαν περὶ τὸν χρωματισμὸν δεξιότητα.

— Ἐχετε, βλέπω ἐδῶ, κύριε Κικερῆζη, τύπους ὠραίους καὶ ζωηρούς.

— Εἶνε ὄπλαρχηγοὶ Μαυροβούνιοι καὶ αἰχμάλωτοι Τοῦρκοι.

— Εἰσθέ ποτε εἰς τὸ Μαυροβούνιον;

— Ἦμην ζωγράφος αὐλικὸς τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου.

— Διάβολε! . . . τὴν γνωρίζετε λοιπὸν πολὺ καλὰ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

— Ἦμεθα κρέας καὶ νύχι.

Καὶ ἀπεχωρίσθητε χωρὶς βέβαια νὰ αἰσθανθῆτε ὀλίγην λύπην.

— Τί νὰ κάμω; Δὲν εἰμπορεῖ νὰ φάγη κανεὶς ὄλην του τὴν ζωὴν μένων ζωγράφος τῆς Αὐτοῦ Μαυροβουνιωτικῆς Ὑψηλότητος μὲ μισθὸν πενήντα φράγκα τὸν μῆνα.

— Καὶ τὴν τροφήν, ὑποθέτω.

— Ὅχι, κατοικίαν μόνον! ὦ, δλόκληρον οἰκίαν εἶχον εἰς τὴν κατοχὴν μου μὲ τὴν παρατήρησιν ὅμως ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ἠγεμὼν δὲν ἐνοικιάζει καὶ ἐπιπλα, ἐστερούμην, φυτικῶ τῷ λόγῳ, ἐπιπλων.

— Καὶ πῶς ἐκάμνετε;

— Ἐπλάγιαζα κατὰ γῆς ἔχων προσκέφαλον τὴν χρωματοθήκην μου.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ ἐλάβετε παράσημον, διότι ὁ βίος σας αὐτὸς ἦτο βίος ὡς ἐν στρατοπέδῳ.

— Ὅχι, κύριέ μου, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ πε-

ριμείνω τὴν παρασημοφορίαν μου. Ὅ,τι εἶχα νὰ κάμω τὸ ἔκαμα, καὶ δὲν ἔκαμα ὀλίγα πράγματα. Ἀκούσατε νὰ ἰδῆτε! Ἐζωγράφισα τὸν Ἡγεμόνα πεζόν, ἔφιππον, παίζοντα *μπιλλιάρδον*, κηρύττοντα τὴν ἑναρξίν τοῦ κοινοβουλίου, καθήμενον εἴτε ὑπὸ τὴν σκιάν φυλλύρας εἴτε ἐπὶ πέτρας, προσευχόμενον ἀνήμερα τὸ Πάσχα πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ τάφου τοῦ θεοῦ του, κυνηγοῦντα ἄρκτον ἢ *τσακάμι*, κυριεύοντα ἐξ ἐφόδου φρούριον Τουρκικόν, ἀκροώμενον τὴν μουσικὴν τῆς *γούσλας*, ἐπιδεικνύοντα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τινος *ταράτσας* τοῦ Καττάρου τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν πασαλειμμένας πετρέλαιον τὸ ὁποῖον ἀνέδιδε μεγάλας φλόγας. Τέλος τὸν παρέστησα κάμνοντα τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑποπέσῃ ὁ Μαυροβούνιος, καταπατῶν τὰ πατροπαράδοτα ἔθνη τοῦ τόπου του. — Ἐζωγράφισα τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα περιδιαβάζοντα δημοσίᾳ μετὰ τῆς γυναικὸς του.

— Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐγὼ εἰξέφυω οἱ Μαυροβούνιοι δὲν εἶνε πλέον Μουσουλμάνοι.

— Ὅχι, ὄχι, κύριέ μου, διότι τὸ καθ' αὐτὸ ἐπάγγελμά των εἶνε νὰ κόπτουν Τούρκων κεφαλὰς· ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν γυναικῶν ἔμειναν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν Μουσουλμάνοι· διότι τὰς θεωροῦν ὡς ὄντα κατώτερα. Ἄξια τὸ πολὺ πολὺ νὰ πηγαίνουν νὰ βόσκουν τὰ ποιμνία των εἰς τὰ βουνά, νὰ κόπτουν ξύλα καὶ νὰ γεμίζουν τὸ *τσιμπούκι* τῶν ἀνδρῶν των. Ἀλλ' ὁ Ἡγεμὼν προτεῖνον εἰς ἐμὲ νὰ τὸν ζωγραφίσω μαζί με τὴν γυναῖκά του, εἶχε βέβαια τὸν σκοπὸν του, ἤλιπιζεν ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ὑπηκόους αἰσθήματα χριστιανικώτερα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἤκουσεν, ἐπῆγε χαμένον τὸ σχέδιόν του.

— Καὶ αἱ ἀξιόλογοι αὐταὶ εἰκόνες εἶν' ἐκτεθειμέναι εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡγεμόνου;

— Μάλιστα, κύριέ μου, στολιζοῦν τὴν αἴθουσαν τοῦ *μπιλλιάρδου*.

— Τοῦ *μπιλλιάρδου*; ἐπανέλαβον νομίσας ὅτι παρήκουσα.

— Μάλιστα, μάλιστα τοῦ *μπιλλιάρδου*, διότι οἱ Μαυροβούνιοι οὕτω πως ὁ ομάζουν περισσότερον τὰ ἀνάκτορα, ἀφ' ὅτου ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐστήσεν ἐκεῖ μέσα *μπιλλιάρδο*. Τὸ γεγονός τοῦτο θὰ μείνῃ ἱστορικὸν καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαὶ θὰ το ψάλλουν με τὴν *γούσλαν*· ὅταν τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Κετίγγην, ὅλοι κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι ἦτο κλίνη. . . Ἀλλὰ σήμερον εἰς τὴν *αἴθουσαν* τοῦ *μπιλλιάρδου* συνέρχεται ἡ Γερουσία καὶ ἀνάμεσα εἰς δύο *καραμπόλες* ἀποφασίζουν τὸν πόλεμον ἢ ψηφίζουν τοὺς φόρους.

— Μὰ τὸ ναί, με τοὺς λόγους σας μοῦ ἐρχεται ὄρεξις νὰ παίξω μίαν *παρτίδα* με τὸν Ἡγεμόνα.

— Καὶ νὰ ἰδῆτε! Ἡ ἐθιμοταξία ἀπαιτεῖ ὁ-

σάκις ὁ ἡγεμὼν παίζει με ξένους, πάντοτε αὐτὸς νὰ κεφαλίῃ. Οἰκονομεῖ τὸν καπνὸν του. . . Ἀλλὰ δὲν ἐτελειώσα τὴν ἱστορίαν μου. . . Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐζωγράφισα τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα εἰς δύο ἢ τριῶν δωδεκάδων διαφόρους θέσεις κατ' ἐκλογὴν του, ὄφειλον νὰ ζωγραφίσω καὶ τὰ ὀκτώ τέκνα του, ἐν ἀγοράκι καὶ ἑπτὰ κοριτσάκια, ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον ἐκρέματο εἰς τὸ στήθος τῆς μητρὸς του. Ἡναγκάσθην ἔπειτα νὰ ζωγραφίσω τὸν πρόεδρον τῆς Γερουσίας Βόζον Πέτροβιτς, ὁ ὁποῖος κτυπᾷ τὸν ἀνώτατον μισθὸν μετὰ τὸν Ἡγεμόνα — τέσσαρας χιλιάδας φραγκάκια. Ἦλθεν ἔπειτα ἡ σειρά τῶν δώδεκα γερουσιαστῶν· τοὺς ἐζωγράφισα με τὸ *τσιμπούκι* των, τὰ ὑψηλά των ὑποδήματα, τοὺς χιτῶνάς των ἀπὸ λευκὴν λευκὴν φανέλλαν, τὰ χρυσοκέντητα κατακόκκινα σταυρωτά των, ὀλόκληρον ὀπλοθήκην: *χαντζάρια* με λαβὴν ἀδαμαντοστόλιστον, *ρέβόλβερ* καὶ πιστόλια ἐπληρωμένα, ὀλόκληρον ἔκθεσιν ὄπλων στημένην εἰς τὴν μέσση των. Τέλος πάντων ἐζωγράφισα καὶ τοὺς τέσσαρας ὑπουργοὺς, τὸν γραμματέα τοῦ Ἡγεμόνου, τὸν μητροπολίτην Ἰλαρίωνα, τὸν ἀρχιμουσικὸν τῆς πρωτεύουσος Σχούλτς Γερμανὸν με γενάκια ἴσῃν πετερύγια τῆς φώκης, ὅστις διέφθειρε τὴν ἡγὰν τοῦ Μαυροβουνίου διδάξας αὐτὴν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς χοροὺς τοῦ Στράτους καὶ τὴν Ἀγγώ. . . Ἀφ' οὗ λοιπὸν οὕτω πως ἐξήντησα τὸ Μαυροβούνιον ἠθέλησα νὰ φύγω. — «Ποιὸς τὸ λέει; μ' εἶπεν ὁ Ἡγεμὼν, ἐννοῶ νὰ μου συμπληρώσῃς τὴν πινακοθήκην μου.

— Ἀλλὰ, Ὑψηλότατε, ἔχετε ἑκατὸν πενήντα κάπου εἰκόνας· δὲν σας λανθάνει δὲ ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ζωγραφίσωμεν καὶ τὰς γυναῖκας.

— Ὅχά μείνης; ἤκουσες τί σε λέγω; εἶπεν ὁ ἡγεμὼν ἐξαφθείς. Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα, θὰ ὑπάγωμεν πάλιν νὰ θεορίσωμεν μερικὰ κεφάλια. Με τὸ ἕνα σου τὸ χέρι θὰ κρατῆς τὴν χρωματοθήκην σου καὶ με τὸ ἄλλο σου τὸ ὄπλον, καὶ ἐκεῖ θὰ μου σκαρώσῃς μίαν συλλογὴν πολεμικῶν εἰκόνων, ἀντιγραφὴν ἀπὸ τὴν φύσιν.

— Μὰ, Μεγαλειότατε, ἀπεκριθὴν, δὲν εἶν' εὐκόλον νὰ ἐργάζεται κανεὶς καὶ νὰ χορεύουν γύρω του τὰ βόλια τοῦ ἐχθροῦ. . . Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν πιστεύω νὰ ξανάγεινε ἀλλοῦ πουθενά.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· θὰ λέγουν ἴσα ἴσα ὅτι μόνος ὁ ζωγράφος τοῦ Ἡγεμόνου τοῦ Μαυροβουνίου ἔχει τὴν μεγάλην τύχην νὰ ζωγραφίσῃ καὶ νὰ πολεμῇ συγχρόνως».

Τί τα θέλετε, ἤμην ἀπηλπισμένος, διότι ὁ Ἡγεμὼν παρήγγειλε νὰ με ἐπιτηροῦν μὴ φύγω. Θέλων λοιπὸν καὶ μὴ θέλων ἠναγκάσθην νὰ παρακολουθήσω τὸν στρατὸν Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἶχα μίαν μεγάλην εἰκόνα εἰς δέκα μέρη τρυπημένην ἀπὸ σφαίρας Τουρκικὰς.

— Λαμπρά! τί φυσικὴ ὁποῦ εἶνε! πόσον καλά παριστάνει τὸ πρᾶγμα! ἀνεφώνησεν ἔνθους ἡ

Αὐτοῦ Ὑψηλότης, καὶ δὲν ἔχεις καὶ ἀνάγκην νὰ ζωγράφῃς τὰς σφαιρας».

Ἐν διαστήματι δύο μηνῶν παρεστάθη εἰς τρεῖς μεγάλας μάχας καὶ εἰς εἰκοσιτέσσαρας συμπλοκάς, τὰς ὁποίας ἐζωγράφησα ὅλας ἀπὸ τὴν φύσιν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην κατατρόπωσιν τοῦ ἡγεμονικοῦ στρατοῦ εὗρηκα εὐκαιρίαν καὶ τὸ ἔστρηψα.

— Ἐπύρατε, βλέπω, καὶ τὴν στολὴν σας, εἶπον πρὸς τὸν Κύριον Κικερέζην, ὑπανεγείρων μακρὸν ἐκ λευκῆς φλανέλλας χιτῶνα κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Μάλιστα, ἰδοὺ καὶ τὸ ὄπλον μου καὶ τὰ πιστόλια μου. Εἰς τὸ Μαυροβούμιον εἶνε ἐπονεῖδιστον πρᾶγμα εἰς τὸν ἄνδρα νὰ ἐξέροχεται ἄοπλος, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐξήρχετο εἰς περιπατον μετὰ τῆς γυναικὸς του.

Ἄλλ' ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἐγὼ εἶχον ἐπισκεφθῆ τὸν φίλον μου ἵνα τὸν παρακαλέσω νὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ εἰς τὴν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τελούμενην πανήγυριν. Τῷ ἀνεκοίνωσα τὴν παρακλήσιν μου, ἧτις καὶ ἐγένετο προθύμως ἀποδεκτὴ, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐξεκινήσαμεν.

[Ἐκ τῶν τοῦ V. Tissot]

γ.

Τὸ ἐπόμενον περίεργον κεφάλαιον περὶ τῶν ἐπισήμων βασιλικῶν δείπνων παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ ἰδίως κατὰ τὸ δωδεκάημερον τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ἀπεσπασμένον ἐκ μελέτης τοῦ κ. Π. Καλλιγὰ «Περὶ τοῦ τυπικοῦ τῆς Βυζαντινῆς Αἰθλῆς», ἦν μετ' ἄλλων αὐτοῦ μελετῶν καὶ λόγων ἐξέδωκε πρό τινος ἐν ὀγκώδει τόμῳ ἐκ τῶν καταστημάτων Ἄνδρ. Κορομηλά.

ΕΟΡΤΑΙ ΕΝ ΤΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝῃ ΑΥΛῃ

... Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης προσθέτομεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἐπισήμων βασιλικῶν δείπνων καὶ ἰδίως κατὰ τὸ δωδεκάημερον τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, ὅτε ἐτελοῦντο τὰ περιφανέστερα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν δεκαεννέα ἀκουβίτων.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐστιάσεως πρέπει νὰ πεσιγράψωμεν, ἐξ ὅσων γινώσκομεν, τὸ μέγα ἐστιατόριον τῶν ἑβ' ἀκουβίτων. Τὸ ἐστιατόριον τοῦτο, οὗ τὸ ὕψος ἦτον ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος, ὡνομάσθη οὕτω ἐκ τῶν δεκαεννέα ἡμῶν εἰς ὕψος καὶ μαλακῶν στρωμνῶν, εἰς ἃς ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ οἱ συγκεκλημένοι εἰς εὐωχίαν κατέκειντο. Συνήθως οἱ Βυζαντινοὶ παρεκάθητο εἰς τὰς τραπέζας, ἀλλ' ἐξαιρετικῶς ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦτ' ἐκατεκλίνοντο κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἑβ' ἀκουβίτων. Κατὰ τὸ ἄνω μέρος πρὸς ἀνατολὰς ἦτον ἡ ἡμικύκλιος χρυσοῦ Τράπεζα ὡς Ἑλληνικὴν σίγμα, εἰς ἣν παρεκλίνετο ἐν τῷ μέσῳ ὁ αὐτοκράτωρ, μετεωρότερος τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο τὸ μέρος τοῦτο *ποκοπὴ ἢ ἀποκοπὴν*, εἰς ἣ ἀνήρχετο διὰ τρι-

βάθμου. Ἐκατέρωθεν τῶν ἄκρων τοῦ ἡμικυκλίου τοῦτου παρεκλίνοντο ἀνὰ ἐννέα τράπεζαι κατὰ μήκος, εἰς ἃς παρεκλίνοντο καθ' ἓν μόνον μέρος, ὥστε νὰ βλέπη πάντας κατὰ πρόσωπον ὁ Αὐτοκράτωρ. Εἰς ἐκάστην τράπεζαν παρεκλίνοντο 12, καὶ ἀνὰ ἕξ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ βασιλέως, εἰς τύπον τῆς ἀποστολικῆς δωδεκάδος ὥστε μέχρι 228 ἡθύναντο νὰ εἶνε οἱ συγκεκλημένοι.

Αἱ προσκλήσεις ἐγίνοντο πρὸς μὲν τοὺς ἐξωχωτέρους τὴν προτερσίαν, διὰ τοῦ κλήτορος, κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦ κλητορολογίου καὶ κατὰ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸ ἀξίωμα ἐκάστου, πρὸς δὲ τοὺς εὐτελεστέρους αὐθημερὸν τὸ πρωτῶν.

Εἰς τὴν πολυσιχιδῆ ταύτην καὶ ἐξαισιαν ἐστίασιν ἤρχοντο πάντες ἐν τῇ ἀρμοζούσῃ στολῇ, φέροντες χλαμύδας καὶ ὑποδεδεμένοι τὰ ἀρμόζοντα πέδιλα (καμπάγια), οἱ δὲ ὑποδεέστεροι τὰ *ἀλλαξήματα*· διότι ὡς ῥηθήσεται, κατὰ τὴν ἐστίασιν ἀπετίθεντο καὶ περιεβάλλοντο πάλιν τοὺς ἐπενδύτας.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσκλήσεως συνηθροίζοντο πάντες ἐπὶ τῆς παρακειμένης αἰθούσης, περιμένοντες ν' ἀνοιχθῇ ἡ διαχωρίζουσα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐστιατορίου πορφυρᾶ αὐλαία (τὸ βῆλον). Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως συνεκαλοῦντο ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ 168, ἐκ τῶν Ἀγαρηνῶν τοῦ Πραιτωρίου 24, ἐκ τῶν φίλων Βουλγάρων 12 καὶ 12 πένητες ἀδελφοί. Ἀνασυομένης τῆς πορφυρᾶς αὐλαίας (τοῦ βῆλου), πρῶτος εἰσῆρχετο ὁ Αὐτοκράτωρ, φέρων τὸ στέμμα καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων. Ἄμα ἐφθάνεν εἰς τὴν ἀποκοπτὴν τράπεζαν, ὁ τῆς καταστάσεως (τελετάρχης ἐφαπλῶν τὰς χεῖρας ἐνδοθεν τοῦ χλανιδίου, διότι γυμνὴ χεὶρ δὲν ἄπτεται τοῦ Βασιλέως, ἐδοῦθε αὐτὸν ν' ἀνέλθῃ τὸ τρίβαθμον, λέγων καθ' ἑαστον βάθμον, λατινιστῶν: πρόσσεχε, Δέσποτα, (capta te, Domine).

Τότε εἰσῆγεν ὁ ἀρτικλίνης τοὺς συγκεκλημένους, πρῶτους τοὺς 12, τοὺς ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ Βασιλέως παρακλινομένους, οἵτινες ἦσαν 2 μάγιστροι, 6 ἀνθύπατοι πατρικιοὶ στρατηγοὶ, 2 φίλοι Βούλγαροι, καὶ 2 ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τῆς τοῦ στρατιωτικοῦ λογοθέτου καὶ κατωτέρω. Μετ' αὐτοὺς εἰσῆρχοντο οἱ ἀξιωματικοὶ ἅπαντες, φέροντες χλαμύδας καὶ καμπάγια, στοιχηθὸν κατὰ τὴν τάξιν τοῦ ἀξιώματος· εἶποντο οἱ Ἀγαρῆνοὶ λευκοφόροι, ἄζωνοι, ὑποδεδεμένοι, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ λοιποὶ. Ἄπαντες οὗτοι εἰσῆρχοντο στοιχηθὸν, κατακειμένου ἤδη τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ὑπουργῶν τῆς τραπέζης καὶ τῶν αὐλητῶν (τῶν βασιλικῶν βουκαλιῶν). Ὁ ἀρχιερανοῦχος διὰ νεύματος πρὸς τὸν *τερπνὸν ἢ κλεινὸν καστρίσιον*, ἐδείκνυε τὴν θέσιν ἐκάστου, προπορευομένου καὶ τοῦ ἀρτικλίνου, ὅστις ἐξήριθμει δωδεκάδα προ-